

[235] ستایش از آن خداوندی است که در آفرینش او را شریکی نبوده، و در عظمت همانندی ندارد، سپاس خدای راست که امر و ستایشش در میان مردم روشن، و بزرگواریش به لطف و کرمش پدیدار، و دست عنایتش به جود و بخشش گشاده است، گنجینه های رحمتش نقصان نپذیرد، و کثرت عطا جز بر جود و کرامتش نیفزاید، که او بسیار با عزت و بخشش است. خداوندا ! اندکی از بسیار را از تو درخواست می کنم، با آنکه به آن سخت نیازمندم، و تو از آن حاجت از آغاز بی نیاز بودی، و [همان اندك حاجت] نزد من بسیار و ادایش برای تو سهل و آسان است. خدایا ! آمرزش تو از گناه و گذشتت از خطاهایم، و چشم پوشیت از ظلم، و پرده پوشیت بر عمل زشت و حلم و بردباریت بر جرم و گناه بسیارم، که به خطا و عمد انجام دادم، مرا به طمع انداخت که از تو چیزی را درخواست کنم که مستحق آن نیستم، همان که تو به رحمت خویش روزیم گردانیدی و از روی قدرت آنرا بمن نمایاندى، و از اجابت بمن شناساندى. از اینرو چنان شده ام که تو را با آرامش می خوانم، و با انس و رغبت و بدون ترس و بیم از تو حاجت می طلبم، و باز بر تو آنچه می خواستم را تقاضا نمودم، پس اگر حاجتم را دیر برآوردی از نادانی بر تو عتاب کردم، و در صورتیکه چه بسا بعلت علمی که به سرانجام کارها داری تأخیر در انجام حاجت‌هایم برایم بهتر بوده است، پس من هیچ مولای بزرگواری را صبورتر بربنده پستی از تو برخورد ندیده ام.
